

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. május 24.
(Pünkösdszombat)**

Horváth Géza

ISTEN SZÓL, PÉTER BESZÉL

Énekek: 376,1 és 3; 375; 378,6; 374; 440,13-14

Lekció: ApCsel 2,1-13

Alapige: ApCsel 2,3-4

Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétszórtak és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy, a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.

Imádkozzunk!

Szeretnénk hálásan megköszönni, Urunk, hogy az ígéretet beteljesítetted: bátorító Lelkedet hozzánk elküldötted.

Köszönjük, hogy valóban nem hagytál minket árván, Úr Jézus Krisztus, hanem elküldted a Szentlelket, a vigasztalót, a pártfogót, hogy velünk maradjon mindörökké. Köszönjük, hogy így reménységünk, erőnk, bátorságunk lehet.

Bocsásd meg, hogy sokszor éppen ennek az ellenkezőjét tanúsítjuk: szívünkben félelmek, csüggedés, erőtlenség, bátortalanság van.

Ezért kérünk, különösen most, pünkösdkor, hogy jövel, ó áldott Szentlélek, és gerjeszd fel híveidet, hogy szívük egyenesen az Úrra függesztessen. Jövel, ó Szentlélek Isten, és irányítsd a figyelmünket Jézus Krisztusra, az Ő golgotai keresztjére, a bűnbocsánat ajándékára, az üdvösség lehetőségére, a hitben való növekedés csodájára, a keresztyén életutunk megfutása, megharcolása iránti erőre.

Kérünk, végy körül bennünket, szenteld meg szívünket ezen az ünnepen. Add, hogy az igének ne csak hallgatói legyünk, hanem megtartói is, hogy teremjünk megtéréshez méltó gyümölcsöt a Szentlélek ereje által.

Ámen.

Igehirdetés

Könnyű helyzetünk van, akik Budapesten élünk, mert igen sokszor kell Budáról Pestre, vagy fordítva utaznunk, és akkor valamelyik hídon mindenképpen

át kell menni. Amikor egy ilyen hidat látok, mindig megcsodálom azokat a pilléreket, amelyek be vannak építve a folyóba, tartják azt a hidat, amely az egyik partot összeköti a másikkal.

Nekünk is van ilyen drága lelki hidunk, amely összeköti a szívünket az Atyával, a mi teremő, örökkévaló Istenünkkel, és ezt a hidat biztos pillérek tartják. Négy nagyon biztos, rendíthetetlen pillér tartja, a négy nagy ünnepünk: karácsony, nagypéntek, húsvét és pünkösd. Ezek tartják a mi lelki életünk hídjait, amelyek a szívünktől az Atyáig vezetnek. Az üdvtörténeti események: Jézus Krisztus testetöltése, kereszthalála, feltámadása és a Szentlélek eljövetele. Éppen annyi pillér, amennyi szükséges, eggyel sem több, de eggyel sem kevesebb.

Ma a negyedik pillérért adunk hálát: pünkösdért. Azért, mert nemcsak eljött, kitöltetett a Szentlélek, hanem lakozást is akar venni az életünkben. Azt mondja a Szentírás: a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma. Ezért pünkösdkor nem egy múltbeli esemény áll előttünk csak, hanem egy jelenben valóságosan munkálkodó Isten kegyelme és szeretete legyen és álljon előttünk. Nemcsak kitöltetett Isten Lelke, hanem Jézus azt ígérte, hogy „veletek marad örökké”.

Az első három ünnep: karácsony, nagypéntek, húsvét arról szól, hogy mit tett Isten, hogy segítsen rajtunk, hogy átvigyen halálból az életre, sötétségből a világosságra. Pünkösd ünnepe arról szól, mit tesz Isten, hogy segítsen nekünk, hogy ehhez a halálból életre segítő Jézus Krisztushoz mi is odavihessünk másokat.

Egyik szép pünkösd énekünkben az énekíró, Batizi András így kérte valamikor: „Világosítsd elménket, hogy hihessük a Krisztust.” A következő versszakban pedig azt kérte: „Bátorítsad lelkünket, hogy vallhassuk a Krisztust.”

Az első három ünnep tehát azért van, hogy hihessük a Krisztust. Ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért.

Pünkösd arról, hogy Isten erőt ad ahhoz, hogy vallhassuk ezt a Krisztust, akiben gyökerezik az életünk, aki az élet és a feltámadás, és akiről bizonyágot kell tennünk.

Ma ennek a két versnek az alapján arra figyeljünk, ami az első pünkösdön történt. Különösen három szó köré szeretném csoportosítani az igehirdetés üzenetét. Arra a beszédre, amely elhangzott pünkösdkor. Hiszen itt középpontban van a beszéd. Aztán majd figyeljünk a hallásra, amit hallottak azok az emberek, akik itt fel vannak sorolva sok-sok nemzetből, népből. Akik ott voltak Jeruzsálemben azon az ünnepen és hallották a beszédet. Végül majd figyeljünk arra, hogy kik azok, akik nemcsak hallották a beszédet, hanem értették is azt, hogy miről van szó, és a végén megkérdezték: mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? Mit kell akkor nekünk tenni? Mert Péterék beszélnek, a sokaság hall, de némelyek azt mondják: édes bortól részegedtek meg, némelyek csodálkoznak és álmélnakodnak — némelyek pedig értik az ige lényegét: mit kell akkor nekünk tenni? És hangzik a válasz: „Térjete meg, és veszitek a Szentlélek ajándékát.”

Miről szól az ige? Hogyan írta le Lukács itt a Cselekedetek könyvében a 3. és 4. versben a pünkösd történetét? Így olvassuk: „Majd valami lángnyelvek je-

lentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy, a Lélek adta nekik, hogy szóljanak”.

Megdöbbsentett engem ez a mondat, mert amikor a pünkösdsöt ábrázolják, lerajzolják — főképpen gyermekeknek, hogy jobban értsék, miről van szó —, akkor valahogy a rajzoló és sokszor az igehirdető is a tűzről beszélnek. Valamiféle tűz száll le, valamiféle tűznyelvek, lángnyelvek ülnek az apostolokra, a tanítványokra, és formálja át az érzéseiket, életüket, a szívüket, és teszi őket bátorra, hogy vallhassák a Krisztust.

Ezen a pünkösden azt értettem meg, hogy itt nem annyira tűzről van szó, nem annyira a lángról van szó, hogy ezt emeljük ki, hanem pünkösdi ünnepén a *nyelvről* van szó inkább. Olvastam egy fordítást, amely így hangzik: nem is így, hogy kettős tüzes nyelvek ültek rájuk, hanem, hogy „szerte eloszló nyelvek, mintha tűzből volnának.” Csak mi a magyar nyelvünkben asszociáljuk, hogy lángnyelv, tűznyelv, lángcsóva, tűzcsóva ... összekapcsoljuk a szavakat.

De jó lenne ma arra figyelni először, hogy ami itt van, nemcsak a tűz a lényeg, hanem sokkal inkább a *nyelv* a lényeg. Mennyire más így az értelme a számunkra az igének. Hiszen ez arról beszél nekünk, hogy először is Péternek kell beszélni, de Isten az, aki szól. Először csak egy hatalmas nyelv jelenik meg. Legyen így előttünk a pünkösdi történet, és aztán ez szétoszlik, és mindenkire ül azok közül. Először egy nyelv, és a görögben is hol egyes számban, hol többes számban van, és ennek óriási üzenete és jelentése van a számunkra.

Először is az, hogy Péternek, a tanítványnak kell beszélni, de Isten az, aki szól. Másodszor: addig Péter sem beszélhet, amíg Isten nem szól. A harmadik üzenet: de ha az Isten szól, akkor lehetetlen, hogy a tanítvány ne beszéljen. Milyen egyszerű három gondolat.

„Maradjatok Jeruzsálemben.” Ott van egy kedves kis közösség. Mindnyájan egy akarattal együtt voltak. Imádkoztak, leborultak, csöndben voltak, mert addig nem lehet beszélni, míg meg nem jelenik a nyelv, míg szét nem oszlik. De akkor pedig, amikor megjelenik, akkor lehetetlen, hogy a tanítvány hallgasson.

Később, néhány nap múlva el is mondja Péter és János: nem tehetjük, hogy amiket láttunk, és hallottunk, azokat ne szóljuk.

Azt énekeltük az előbb, hogy „egy halász, ha prédikál, nyer sok ezer lelket.” De ez az ének nem így kezdődik, hogy egy halász kiáll prédikálni, hanem úgy kezdődik: „Jézus, az ígéretet, ím beteljesítetted, bátorító Lelkedet mihozzánk elküldötted.”

Belegondoltatok abba, hogy ez a pünkösdi történet arról beszél nekünk, hogy lehetetlen Istent dicsőségét munkálnunk és áldásul szolgálnunk embereknek, ha az Isten Lelke nincs bennünk és velünk? Ez az ige azt jelenti, hogy Péter vagy a tanítványok mondhatták volna, hogy mi mennyi mindent tudunk Jézusról. Mi mennyi mindent megtanultunk az alatt a három év alatt, míg vele éltünk, vele jártuk a galileai vagy samáriai utakat, utcákat. Mennyi tapasztalatot összeszedtünk. És ez nem felesleges, de pünkösdi arra tanít, hogy önmagában kevés minden tudás, minden tapasztalat, minden emberi jó szándék, min-

den lelkesedés, minden tenni akarás, ha az Úr Lelke nem adatik, és ezért nem nyithatják ki a szájukat, amíg a Lélek nem jön. Viszont ha a Lélek jön, akkor meg nem tehetik, hogy hallgassanak, vagy elhallgassák Isten kijelentett igéjét és akaratát.

Ó, vajon látjuk-e, hogy Péter és az apostolok mennyire a hit és imádság emberei voltak. De ezek az ajándékok is csak akkor aktiválódnak, ha lehet így mondani ezzel a mai modern szóval, ha a mennyei tűz lángra gyújtja őket. Ezért a pünkösdi történet középpontjában a beszéd áll. Az a nyelv, amely ott van felettük, mintha tűzből volna. Azért, mert pünkösdkor Isten a beszédet, az ige-hirdetést teszi a középpontba.

Miről, kiről szól az ige-hirdetés? Jézus Krisztusról. Ahogy Ő mondta: „Ha eljön az igazság Lelke, az elvezet majd titeket minden igazságra. Ő engem dicsóít majd.”

Péter, amikor elkezd Jézusról beszélni, akkor egészen messze megy. Egészen az ember bukásáig, ahol az Isten haragvó, mégis szertő szívében megszületett a jó hír: Szabadítót küld, aki a kígyó fejére tapos. Fiát adja, hogy aki hisz Őbenne, ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Ezért pünkösdkor a Szentlélek mindenekelőtt a megbántott Isten értünk megnyitott szívébe enged belemenni. Erről szól a beszéd, ezt hirdeti a nyelv. Ha ezt nem tudjuk, jobb, ha könyörgünk, hallgatunk, mint a tanítványok. De miután megértettük és megkaptuk, ezt kell és ezt lehet hirdetni.

És egyszer csak onnan, a nagyon messzeségből, az Éden-kert közeléből, Péter egészen közelre mutat a Szentlélek által, Isten jóságos szívetől, a mi romlott természetünkig, és azt mondja: ezt a Krisztust ti gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek. — Kemény beszéd, perzsel. Olyan, mint a tűz. Világosságot, meleget ad, mégis perzsel. Ahelyett — mondja Péter —, hogy hódoltatok volna a világ Ura előtt, ti ellene álltatok, gonosz kezeitekkel a fára szegeztétek, ahelyett, hogy ezekkel a kezekkel megragadtátok volna az üdvösséget, az örök életet, a bűnbocsánatot, az Istennek nekünk küldött ajándékait. Ahelyett ti ezeket a kezeket arra használtátok, hogy bilincsbe verjétek, náddal verjétek a bársonyban, csúfoljátok térdhajtásokban, meg töviskoronázzátok, hogy szeget verjétek a kezébe és lábába. Az Isten igazságát ti hamissággal feltartóztattátok. Olyanok voltatok, mint a szőlőművelők, akik azt mondták: „ímhó jön az örökös, jertek, öljük meg Őt.”

Pedig ki lehetett volna tárni a szívet, lehetett volna könyörögni, hogy „jőjj szívembe, áldott Jézus, így száll imám most feléd. A lelkem oly csüggedt és fáradt, jőjj szívembe, jőjj ma még” — mondja a kedves lelki ének.

Igen, lehetett volna azt mondani, amit valaki nemrég mondott itt a gyülekezetből, és annyira megjegyeztem, hogy névtelenül több helyen el is mondtam. De hiszem, hogy nemcsak vele történt ez meg, hanem sokunkkal. Ez a kedves testvér azt mondta: „mikor Jézus Krisztus belépett az életünkbe, behívtuk a házukba, azt mondtuk: itt van, Úr Jézus, minden tied. Kinyitottuk a konyhánkat, a hálószobánkat, a kamrákat, a gyerekszobát és bevezettük mindenüvé. Vedd át az uralmat, vedd át a hatalmat. — Mi folyt eddig itt? És mi lesz itt

ezután, ha te ezt a házat megszenteled, megtisztítod, átítatod. Ha az élet illata életre jár át mindent.

Igen, erről szól a pünkösdi beszéd. Nem a Szentlélekről szól, hanem a Szentlélek által Jézus Krisztusról szól. Igen, Jézus Krisztust, el lehet utasítani, ki lehet vetni, kikerülhet az egyén, vagy a gyülekezet életéből. Jézus Krisztus újjá tehet, mássá tehet. Mint tegnap, amikor délután még esett az eső, kedves testvéreink készültek az esküvőre, és a szívünkben is ott volt egy vágy, hogy de jó lenne, ha elállna az eső, és egyszer csak az esküvő kezdése előtt kisütött a nap. Meleg és fény lett. Lehetne így — mondja a pünkösdi —, hogy az életedben, a házasságban, a családban, a gyereknevelésben egyszer csak elállna az eső, megállnának a felhők és kisütne a nap, és Jézus Krisztus világossága, fénye, ereje, melege átjárna, áthatna mindent.

Értjük, ugye, hogy a Szentlélek nem önmagáról szól, nem önmagát helyezi a középpontba, még csak nem is az ajándékait, mint sokan gondolják a rajongó körökben, hanem a Szentlélek egyenesen Jézus Krisztusra mutat, hogy miért kellett neki jönnie, miért jött: „hogy megkeressen, a kárhozattól mentse lelkem, hogy megragadjon áldott kezével, és üdvösség útjára vezessen el”. De ti ezt a Jézust a gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek.

Mi ne mondjuk azt, hogy mi nem voltunk ott, ez reánk nem vonatkozik. Mert ha neked Jézus nem minden mindenekben, akkor te is megfogtad. Ha neked Jézus nem tölti be az életedet, a gondolatodat, a szívedet, akkor te is elutasítottad. Akkor nincs benned sem Ő, sem az Ő Lelke. Akkor nem vagy az Övé.

Tudjátok, miről beszél a pünkösdi ünnepe? Arról, hogy *Istent nem lehetett lebeszélni a szeretetről*. — Ti gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek, de Isten feltámasztotta a halálból. Istent nem lehetett lebeszélni az Ő kegyelméről. Nem lehetett visszakozásra szorítani, nem lehetett megbánásra ösztönözni a mi cselekedeteinkkel, a mi gonoszságainkkal, bűneinkkel. Csodálatos dolog a pünkösdi! Péter erről beszél, hogy Istent nem lehetett lebeszélni. Isten szeretetét nem lehetett megoltani. Jaj azoknak — mondja a Római levél — akik az Isten igazságát hamissággal feltartóztatják. De Isten kijelentett Krisztusát nem lehetett feltartóztatni. Mert aki hisz Őbenne, annak örök élete kell, hogy legyen. Azok bűnbocsánatot kell, hogy vegyenek. Azoknak meg kell, hogy igazítva legyen az életük. Azokban meg kell szenteltetnie Jézus Krisztusnak.

Pünkösdi arról beszél, hogy Istent az Ő nagy tervéről, Krisztusban alánk hajló szeretetétől nem lehetett eltéríteni. Semmilyen emberi gonoszsággal nem lehetett eltéríteni.

Olyan jó, hogy pünkösdi arról beszél, hogy ezt nekünk is el lehet mondanunk. „Üle mindenikre azok közül.” Nyelv, amely szétoszlik, amelyet lehet, hogy úgy fordítanak: kettős tüzes nyelvek, de amelynek talán helyesebb fordítása az: szétoszló nyelvek, mintha tűzből volnának. Azért, mert ezek szétoszlanak, és üle mindenikre azok közül. Pedig csak Péter beszél.

Mit jelent ez az ige nekünk? Azt, hogy ott Péternek kellett beszélni. Lehet, hogy holnap Jánosnak kell, holnapután Tamásnak, azután majd Jakabnak. Lehet, hogy kettesével kell menniük, erősíteni és bátorítani egymást. De senki nem

mondhatja, Istennek egyetlen megszentelt gyermeke sem, hogy nem kaptam, nekem nem feladat, nekem nem kötelességem. Majd beszéljen más, majd beszéljen helyettem ... Mert nekem kell beszélni. Azt mondja Jézus valakinek: „Menj haza és beszéld el, mondd el, hogy mily nagy dolgot tett veled az Isten.” El tudjuk mondani? A Szentlélek által igen! Ha nekünk is adatik az a tüzes nyelv, az a nyelv, mintha tűzből volna, akkor mi is el tudjuk beszélni: „mélységben jártam, bűnökben éltem, de szerelme nagy volt, hű kegyelméből dicső országot hozott az égből”. Van miről beszélned?

Tegnap az egyik lelkész testvérrel beszélgetve elmondta, hogy unokája kicsi volt, amikor azt mondta: úgy érzem, nekem lelkésznek kell lennem. Akkor azt mondta neki a nagypapa: mi akadály? Azt mondta: úgy érzem, nem tudok miről beszélni. Azt mondta a nagypapa: ja, ezzel mi is sokszor így vagyunk, kedvesem.

Hát lehet így érezni, hogy nem tudunk miről beszélni? Persze, de csak egy darabig, mert ott van a nyelv, ott van a tűz, és azt mondja Jeremiás: „csontjaimba van rekesztve” és úgy gondolkodik: nem teheti, hogy ne mondja.

Péternek van miről beszélni. Egy halász, ha prédikál. Péter nem járt teológiára, de jó teológiát tanult Krisztustól. Nem ment ösztöndíjra, nem doktorált teológiából. Lehet, hogy ha ma homiletikai gyakorlat lenne, ahol az történik, hogy a teológián szétboncolják a prédikációt, és elemzik, hogy megvan-e benne azok az elemek, amelyeknek meg kell lenniük.

Lehet, hogy Péter prédikációjára ma egy homiléta, egy tudós gyakorlati professzor azt mondaná: ez nem egy felépített prédikáció, ebben nincs meg a három pont, nincs meg a három főelem. De egyetlen fontos főelem megvan benne: Jézus Krisztus. És beszél arról, hogy mi történt az Ószövetségben. Dávid kit nevez urának. És elmegy a Golgota keresztségig, a nyitott sírig, és Isten Szentlelke a beszédet Isten igéjévé teszi, mint Thesszalonikában meg sok helyen történt, meg reménység szerint történik. Ahol az Istennek egy gyermeke megérti, hogy a nyelv ott van felettem. Isten Szentlelke figyelmeztet arra, hogy beszélni kell, szólj és ne hallgass! Beszéld el, hogy mit tett veled Isten.

Igen, üle mindenikre azok közül... Olyan jó, hogy Isten nyelvvel jön. Jöhetne karddal, ítélettel, dárdával, de mégis nyelvvel jön, mert pünkösöd azt jelenti, hogy Isten beszélni akar. Pünkösöd úgy lesz személyessé, hogy Isten beszélni akar velem. Nemcsak úgy, hogy Isten beszélni akar a világgal, a gyülekezettel, hanem úgy, hogy beszélni akar velem. És mondd oda a nevedet: ... velem akar beszélni.

Vajon azt mondom-e, amit a tanítvány? Amit a kis gyermek Sámuel? Szólj, Uram! Vajon azt mondom-e, hogy Mester, mondd! Mert pünkösöd annak az ünnepe, hogy beszél az Isten kegyelemről, szeretetről, beszél az ember Krisztusról. És szól hozzánk Isten az emberi beszéd által.

Röviden még a hallásról. Miután elhangzik a beszéd, olvasunk a mai igében a hallásról. Hiszen azt mondja a sokaság: mi módon halljuk hát őket ki-ki közülünk a saját nyelvén, amelyben születünk? Mi módon halljuk őket? Lehet hallani. Emberileg nem lehetne hallani, hiszen ezek galileaiak. És mi módon halljuk a saját nyelvünkön? Mert Isten lehetővé tette a hallást. Azt mondja az Isten igé-

je, amit tudtok nagyon jól: hallani kell ahhoz, hogy higgyünk. Ahhoz, hogy halljunk, ahhoz meg beszéd kell – mondja a Római levélben az ige.

Azt mondja Jézus Krisztus: hallják az ígét, és akik meghallják, azok élnek. Jó az, aki hallja, boldog az, aki hallja. Mikor valaki bejön hozzánk és azt mondja: szeretné, ha a rokona, férje, vagy a felesége, gyermeke, édesanyja hitben járna, akkor azt tanácsolom neki: hozza igeközelbe. Azt a példát mondom: aki úszni akar tanulni, annak vízbe kell mennie. Ott kell megtenni a karcsapásokat, ott kell magunkat rábízni a vízre. De hozza igeközelbe, hiszen mi módon hinnének, ha nem hallanak?

A pünkösöd csodája az, hogy hallhatják. A pünkösöd csodája az, hogy ez a régi hír még hallható. Csodálatos dolog, hogy még hallható. Mert tudjuk, hogy jön idő, amikor nem lesz hallható, amikor elnémulnak az ige hirdetői, amikor visszavonatik a nyelv, csak a tűz marad. De az a tűz már az ítélet tüze lesz. Az a tűz már megégeti a világot, mert Isten a nyelvet visszavonja, a tüzet meg itt hagyja. Nem csodálatos, hogy a nyelven van a hangsúly és nem a tűzön? Mint ha tűzből volnának. De egyszer csak tűz lesz. Pünkösöd csodája az, hogy a kereszt evangéliuma még hallható.

Befejezésül az utolsó gondolat: a kereszt győzelme nemcsak hallható, hanem érthető is. Mert azzal fejeződik be a pünkösdi történet, hogy akik nem csak hallották, hanem meg is értették, miről van szó, azok szívükben megkeseredtek, és azt mondták: mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? Nem azt mondták, hogy jó, hogy itt vagyunk az ünnepen, hogy jaj de jó, hogy feljöhettünk az ünnepre Jeruzsálembé, hanem szívükben megkeseredtek. Mert a pünkösdi evangélium tulajdonképpen az a számunkra, hogy a Jézus Krisztusról szóló örömhír még hirdethető, még hallható, és érthető. Akik értik, azok nem tudnak mást csinálni, csak alázattal, bűnbánattal meghajolnak a kegyelem Ura előtt, és megkérdezik: mit kell akkor tennünk?

Olyan megdöbbenő, hogy azok a férfiak, akik egyébként a hétköznapi életben tudták, mit kell tenni, nem kellett a szomszédba menniük egy kis tanácsért, most azt mondják: mit cselekedjünk?

Egy vállalat igazgatója megtért, és valami hasonlót éltünk át. Addig ő mint igazgató, vezető mindig tudta, hogyan kell dönteni, és amikor elért hozzá az evangélium, akkor azt mondta: mit kell, hogy tegyek? Ott már nem tudom, mit kell tenni. Ez a magunk feladása. Magamat hátra szorítom, előtérbe teszem az Urat, mert Ő tudja, mit akar cselekedni. Mert Ő tudja, mit kell cselekedni. Amikor Pál apostol, aki tudta, mit akart cselekedni, ott a damaszkuszi út porában találkozik az ő dicső Krisztusával, akkor azt mondja: mit tegyek? Mit cselekedjem? Vezetés alatt kell legyek, vezetés alá kell tenni az életemet. És mit mond a vezetés: menj be a városba, majd ott megmondják, mit kell cselekedned. Az az Isten, aki őt elhívja, vezet lépésről-lépésre... Ezt értik meg.

Megértik a férfiak: elvesztünk a bűneink miatt, de van kegyelem Jézus Krisztus által. Megértik, hogy vehetjük a Szentlélek ajándékát. Hát akkor miért ne vegyünk? Miért ne kapnánk az ajándékot? Mert Krisztussal együtt a Lelket is, meg még mindent nekünk ígér a mi Atyánk.

ISTEN SZÓL, PÉTER BESZÉL

Ezért tehát van, aki felé úgy hangzik a mai ige: térjetek meg, és veszitek a Szentlélek ajándékát. Van, akik felé úgy hangzik: szólj, és ne hallgass! Hirdesd a Krisztust! És hirdesd, hogy a Szabadító elközelgetett.

Ezt kérjük énekimádságban is: énekeljük 378,6 dicséretet.

Tarts meg minden időben
Minket az igaz hitben,
És igaz értelmében
A szent evangéliumnak;
Légyen foganatos köztünk
A te kegyes beszéded,
És minden jóra intésed.

Imádkozzunk!

Bár csak komolyan és őszintén énekeltük volna Urunk, hogy legyen foganatos köztünk a te beszéded, a te jóra intésed.

Köszönjük, hogy ez a jó nem az, hogy egy-egy rossz szokást elhagyhatunk, és ahelyett jókat cselekedhetünk, hanem a te jóra intésed azt jelenti, hogy a Lélek újjászülhet bennünket, és az ige, hogy éljünk neked. Ne magunknak éljünk, hanem annak, aki értünk meghalt és feltámadott. Ne hamis eszméket, tévutakat és tévtanításokat kövessünk, hanem a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Az igaz tudománytól ne hagyj bennünket, az evangélium tiszta üzenetétől ne hagyj bennünket eltántorodni és eltántorítani, hogy hihessük és vallhassuk a Krisztust.

Kérünk, áldd meg az ünnepünket egyen-egyenként a szívünkben, a pünkösöd csodáját a gyülekezet közösségében, Urunk, ahova belekeresztel minket a Szentlélek, hogy élő tagjai legyünk annak a testnek, amelynek a feje Jézus Krisztus, mi pedig rész szerint tagjai, hogy egymás javára és segítésére legyünk a mi ajándékainkkal. Közben Jézus Krisztussal való igaz, szoros, szükséges és elszakíthatatlan kapcsolatnak örvendezzünk.

Köszönjük, hogy ezt a kapcsolatot jelenti az úrvacsora, ezt pecsételi meg, hogy nekünk közünk van Krisztushoz, mert közösségünk van vele. Nem a mi érdemünkért, hanem az Ő érdeméért, nem a mi cselekedetünkért, hanem az Ő tetteiért, amelyet végbevitt a Golgotán.

Kérünk, vedd körül ezen az ünnepen betegeinket, adj nekik élő reménységet. Kérünk, vigasztald a gyászolókat is ezen az ünnepen. Kérünk, áldd meg azokat, akik boldogok, tegnap házasságot kötött testvéreinket, hogy közös életútukon is hadd tapasztalják meg, hogy jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad.

Kérünk, áldd meg azokat, akiknek kételkedés, kétség van a szívében, tégy bennünket bizonyosakká afelől, hogy Jézusban van a mi váltságunk, vére által bocsánat. Tied legyen a hála, Urunk, hogy hirdetteted az evangéliumot, és azt akarod, hogy az ember megtérjen és éljen.

Ámen.